

Arrest

nr. 286 558 van 23 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op X 2002.

1.3. Verzoeker dient op 9 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. Verzoeker wordt op 7 september 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.5. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U werd geboren in het jaar 2002 in het dorp Helalzo gelegen in het district Shigal Wa Sheltan in de provincie Kunar. U ging naar school tot het zesde leerjaar en stopte hiermee toen u op een dag onderweg in de velden werd neergestoken door onbekenden. Toen u twee of drie maanden later hersteld was en vanuit het ziekenhuis in Asadabad weer naar huis keerde, liet uw familie u niet langer toe om nog naar school te gaan. U had geen officieel werk in Afghanistan, maar kon soms aan de slag als dagloner of arbeider wanneer organisaties of ngo's projecten in uw dorp kwamen doen. Daarnaast hielp u ook uw vader met de landbouw op zijn gronden, en ging u naar de bergen om hout voor het vuur te halen.

In de achtste maand van het jaar 1397 (oktober-november 2018) kwam uw oudere broer H.B., die reeds zes of zeven jaar voor het leger werkte, samen met vijf andere collega's om het leven tijdens een gevecht tussen zijn team de Taliban. Uw broer was gestationeerd in een veiligheidspost in de provincie Kunduz, in het district van Chardarah, en had na een extra opleiding de rang van officier of sergeant bereikt. Ook was uw broer gehuwd, en zijn weduwe en kinderen verblijven momenteel nog steeds bij uw ouders.

Zo'n zeven of acht maanden de dood van uw broer viel de Taliban op een dag een controlepost van het leger en de politie aan die naast uw dorp gelegen is. Na deze aanval zaten twee Talibanstrijders uit te rusten naast jullie huis en vroegen ze uw neefjes, de zonen van uw overleden broer, om water voor hen te halen. Toen u, die op dat ogenblik samen met twee vrienden net terug naar huis kwam, zag dat uw neefjes water droegen, vroeg u hen wat zij hiermee gingen doen. Wanneer uw neefjes zeiden dat ze dit water naar deze twee Talibs gingen brengen, nam u het water van hen af en goot u het weg op de grond, waarop deze Talibs rechtstonden en u vroegen waarom u dit deed. Hierop zei u dat zij uw broer doodden en dat zij nu ook nog jullie water kwamen drinken, wat u hen niet zou geven. Vervolgens werd één van hen erg kwaad en zei hij dat jullie hier later nog wel over zouden spreken, waarop ze beiden weggingen. U ging hierna naar het dorp samen met uw vrienden, en keerde pas in de vroege avond weer naar huis. Wanneer u die avond thuiskwam had uw vader via een buur en via de moellah reeds een brief ontvangen van de Taliban, en vertelde u uw familie ook wat er gebeurd was. In de brief werd uw vader gevraagd om u naar de Taliban te sturen omdat zij u vragen wilden stellen, en werd hij ook gewaarschuwd dat indien hij dit niet zou doen, dat de Taliban dan niet verantwoordelijk zou zijn voor wat er met u zou gebeuren. Er werden echter vaak mensen gevraagd om met de Taliban te gaan praten, maar zij werden gestraft of gedood en keerden niet terug. Vervolgens ging uw vader dit bespreken met uw maternale ooms die naast jullie woonden, en liet hij u twee uur later ook naar daar komen. U moest uw maternale ooms uitleggen wat er gebeurd was, waarop zij tegen uw vader zeiden dat het problemen zou geven indien hij u niet naar de Taliban zou sturen, maar tegelijk ook niet zonder risico was als hij u wel zou sturen. Uiteindelijk besloten ze dat het beter was dat u het dorp verliet, en keerde u terug naar uw eigen huis om afscheid te nemen van de rest van uw familie. Hierna bracht één van uw maternale ooms u met zijn auto naar het dorp Monay, waar u de nacht doorbracht bij een vriend of kennis van hem. De volgende dag bracht uw oom u verder naar Chagah Sarai, waar een smokkelaar op u wachtte die u onder meer via Kaboel naar Nimroz bracht. Daar stak u de grens met Pakistan over, en van Pakistan ging u verder naar Iran en Turkije. Vanuit Turkije kon u eveneens vlot doorreizen naar Griekenland, waar u vier maanden bij de smokkelaar bleef omdat het destijds te koud was om verder te trekken. Nadien ging u verder naar Macedonië en vervolgens Servië, waar u vier maanden in een opvangcentrum moest blijven wegens de Corona-pandemie en de quarantaineregels. Uiteindelijk geraakte u via Bosnië, Kroatië en Slovenië in Italië, van waaruit u per auto via Frankrijk naar België kwam. Op 9 september 2020 diende u hier, na een reis van ongeveer één jaar, uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legde u volgende documenten neer: uw originele taskara of Afghaanse identiteitsbewijs, de brief die u kreeg van de Taliban, enkele kopieën van officiële documenten van de overheid omtrent de dood van uw broer en het verkrijgen van overheidssteun, een document dat uw vader de verantwoordelijkheid geeft om overheidssteun in het kader van het overlijden van uw broer te ontvangen, een document met bankgegevens van uw broer waarmee uw vader na zijn overlijden toegang kreeg tot zijn bankrekening, een document dat aangeeft dat uw broers collega en mededorpeling F. de toestemming had om zijn lichaam terug te brengen naar het dorp en de taskara van uw overleden broer. Verder legde u ook diverse foto's neer aangaande het werk van uw broer en zijn overlijden, alsook een video die uw broer maakte op zijn werk in Kunduz en een video die u zelf maakte met foto's van uw overleden broer.

Na uw aankomst in België vertelde uw vader u dat de Taliban twee of drie keren naar uw huis kwamen na uw vertrek en naar u vroegen. Uw familie zei echter dat u na het zien van hun brief verdwenen was,

en dat zij niet weten waar u bent. Ook zei u maternale oom u dat de Taliban nog altijd rondvraag doen naar u, en zouden de Taliban recent, nadat zij de macht in Afghanistan weer overnamen in augustus 2021, opnieuw naar uw huis gekomen zijn en uw vader geslagen hebben.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt.

U bent er vooreerst niet in geslaagd het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw problemen met de Taliban.

De reden hiervoor is dat er ten eerste enkele bedenkingen gemaakt worden bij het door u geschetste verloop van gebeurtenissen. Zo is het immers opmerkelijk dat twee Talibanstrijders na een aanval op een nabijgelegen checkpoint eenvoudigweg zouden komen uitrusten in uw dorp, meer bepaald op de weg langs uw huis (CGVS p.18). Dat zij zich helemaal niet verscholen, terugkeerden naar hun eigen verblijf- of schuilplaats, of desnoods tijdelijk onderdak zochten bij medestanders, lijkt weinig aannemelijk, zeker daar uw oudere broer H.B. meerdere jaren voor het leger werkte, iets wat bovendien geweten was door de Taliban daar zij zelf ongeveer een jaar eerder een (mislukte) aanslag op uw broer pleegden toen hij naar huis kwam voor een verlovingsfeest (CGVS p.18-19). Door vlakbij uw huis te komen uitrusten riskeerden zij met andere woorden opgemerkt te worden door uw familie, wat hen mogelijks in moeilijkheden kon brengen indien jullie hen bijvoorbeeld wensten te verklikken bij de autoriteiten. Daarenboven kwam uw broer slechts zeven of acht maanden eerder om het leven tijdens een gevecht tussen zijn team en de Taliban in de provincie Kunduz waar hij gestationeerd was (CGVS p.18), en had uw familie naast de mislukte aanslag op uw broer dus nog meer dan genoeg redenen om zeker geen voorstander van de Taliban te zijn. Rekening houdend met al deze elementen is het dan ook bijzonder twijfelachtig dat deze twee Talibs ervoor zouden kiezen om zo maar even vlakbij uw ouderlijke huis uit te rusten, wat uw asielmotieven een eerste maal ondermijnt. In diezelfde context en om dezelfde redenen is het eveneens merkwaardig dat deze Talibanstrijders ook nog water vroegen aan uw neefjes, oftewel de zonen van uw overleden broer (CGVS p.21). Verder is het enigszins bedenkelijk dat u op zeer impulsieve wijze de confrontatie met deze Talibs besloot aan te gaan en hun water weggooide op de grond, en dit zowel gelet op de algemene reputatie van de Taliban als het gegeven dat zij eerder al een (mislukte) aanslag op uw broer pleegden in de regio. Nog eigenaardiger is dat u na deze confrontatie niet naar huis ging – u was tenslotte vlakbij – en geen enkele moeite deed om uw familie eventueel al te verwittigen, maar ervoor koos om met uw vrienden naar het dorp te gaan en pas later die namiddag (tegen de avond) effectief naar huis ging (CGVS p.22). Zoals u zelf aangaf was één van deze twee Talibanstrijders immers erg boos geworden en had hij gezegd dat jullie hier nog over zouden spreken (CGVS p.22), waardoor u met andere woorden wist dat dit u mogelijks problemen ging opleveren. Meer nog, u verklaarde zelf dat het eerder met vele mensen gebeurde dat ze uitgenodigd werden door de Taliban om vragen te gaan beantwoorden en dat zij werden gedood of gestraft en niet terugkeerden (CGVS p.15-16), wat het – zeker in combinatie met het voormalige werk van uw broer en het gegeven dat de Taliban hem viseerde – des te opvallender maakt dat u enerzijds deze confrontatie aanging en anderzijds hierna nog tot de avond bij uw vrienden bleef rondhangen.

Ten tweede werden er een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld doorheen uw verklaringen. Zo stelde u immers tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de Taliban u de volgende dag (of met andere woorden de dag na uw confrontatie met hen) zei dat u eens moest langskomen (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5), terwijl u ten overstaan van het CGVS verklaarde dat u diezelfde avond nog uit uw dorp vertrok en de nacht bij een vriend van uw oom in het dorp Monay doorbracht (CGVS p.23). Een andere opvallende discrepantie is het gegeven dat u bij de DVZ helemaal niet vermeldde dat de Taliban u een brief stuurde (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ), maar bij het CGVS wel plots met een brief van de Taliban op de proppen kwam (CGVS p.15). Toen u vervolgens gevraagd werd wanneer u deze brief kreeg, antwoordde u trouwens frappant genoeg en zeer expliciet dat

u die brief "de dag na het incident" kreeg, "één dag later" (CGVS p.15), terwijl u later tijdens het onderhoud verklaarde dat uw vader deze brief al had ontvangen toen u die avond na uw confrontatie met de Taliban weer thuiskwam (CGVS p.22) en u diezelfde avond nog uit uw dorp vertrok (CGVS p.23). Dat u zich dermate tegensprekt over één van de belangrijkste gebeurtenissen in uw asielrelaas, doet onvermijdelijk verder en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Tot slot wenst het CGVS nog op te merken dat ook de gang van zaken nadat uw vader deze zogenaamde brief zou ontvangen hebben weinig aannemelijk is. U verklaarde hierover immers dat uw vader vervolgens naar uw maternale ooms (die naast jullie woonden, CGVS p.4) ging om dit met hen te bespreken (CGVS p.23). Wanneer u gevraagd werd of u meeding met uw vader naar ooms, antwoordde u vreemd genoeg dat u niet meeding maar dat uw vader later, en meer bepaald maar liefst twee uur later, wel iemand stuurde om u te vragen om naar daar te gaan (CGVS p.23). Gevraagd om welke reden u twee uur later nog naar daar moest gaan, verklaarde u dat uw maternale ooms u vroegen wat er gebeurde en u hen dit vertelde (CGVS p.23). Het gegeven dat uw vader twee uur lang met uw maternale ooms ging spreken, om u er vervolgens zelf nog bij te halen en eveneens het verhaal (opnieuw) te laten doen, lijkt echter weinig logisch en bovenal een verlies van kostbare tijd indien u werkelijk beter zo snel mogelijk uit het dorp wegwam. Desondanks slaagden uw ooms er blijkbaar wel in om uw vertrek vliegensvlug te regelen, daar u de volgende dag reeds een smokkelaar kon ontmoeten in Chagah Sarai (CGVS p.23), hetgeen eveneens minstens opmerkelijk is. Dat de Taliban na uw vertrek twee of drie keren naar uw thuis zou gekomen zijn en dat de Taliban nog steeds zou rondvragen naar u (CGVS p.26), kan evenmin overtuigen. U wist immers helemaal niet te zeggen wanneer de Taliban precies naar uw huis kwam na uw vertrek (bijvoorbeeld kort hierna of eerder recent), en ook het gegeven dat de Taliban een jaar na uw vertrek nog altijd naar u zou vragen is bijzonder twijfelachtig (CGVS p.25-26). Als laatste wenst het CGVS nog aan te stippen dat ook uw verklaringen omtrent de periode van uw vertrek niet coherent zijn. Zo situeerde u uw problemen met de Taliban en daaropvolgende vertrek immers zo'n zeven of acht maanden na de dood van uw broer (CGVS p.18, 20), wat volgens u in de achtste maand van het jaar 1397 (oftewel oktober-november 2018) gebeurde (CGVS p.11). Bijgevolg zou uw vertrek hebben plaatsgevonden in het late voorjaar of de vroege zomer van 1398 (oftewel juni-juli 2019), terwijl u tegelijkertijd bizar genoeg aangaf dat het volgens u winter was in die periode (CGVS p.15, 21). Bovendien stelde u min of meer één jaar onderweg geweest te zijn van Afghanistan naar België en uw asielaanvraag, die dateert van 9 september 2020, quasi onmiddellijk te hebben ingediend (CGVS p.25), wat doet vermoeden dat u uw land aan het eind van de zomer van 2019 zou verlaten hebben. Dat u desondanks tot twee maal toe beweert dat het winter was wanneer u problemen met de Taliban kreeg alsook het land verliet, is dan ook onbegrijpelijk. De vaststelling dat u eveneens over een dergelijk eenvoudig en essentieel element van uw asielrelaas geen consistente verklaringen kan afleggen, tast de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees alleen maar verder aan.

Gelet op wat voorafgaat, moet dan ook besloten worden dat u niet aannemelijk maakte dat bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw verzoek kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, de taskara van uw broer en de diverse officiële documenten met betrekking tot de tewerkstelling en het overlijden van uw broer, kunnen immers louter uw identiteit, nationaliteit evenals de (voormalige) tewerkstelling en het overlijden van uw broer staven, elementen die niet ter discussie staan. Deze documenten kunnen echter op geen enkele wijze de door u voorgehouden persoonlijke confrontatie en daaropvolgende problemen met de Taliban aantonen, elementen waarvan bovendien de ongeloofwaardigheid om diverse redenen werd vastgesteld (zie supra). De foto's en video's die u toevoegde kunnen op hun beurt enkel de (voormalige) tewerkstelling van uw broer bij het Afghaanse leger bevestigen, een gegeven dat echter onvoldoende ernstig is om u louter op basis daarvan de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zoals u zelf immers aangaf werkte uw broer wel zes of zeven jaar voor het leger (CGVS p.11), iets wat geweten was door heel uw familie alsook door de dorpelingen (CGVS p.12), en zelfs door de Taliban aangezien zij enkele maanden voor uw broers overlijden een (mislukte) aanslag op hem pleegden (CGVS p.18-19). Toch hadden u en uw familie nooit eerder persoonlijke problemen gekend met de Taliban (CGVS p.26), en lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen door deze voormalige tewerkstelling van uw broer. Het enige document dat verband houdt met de door u voorgehouden asielmotieven is de brief van de Taliban. Zoals eerder echter werd besproken vermeldde u een dergelijke brief helemaal niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u die brief ontving (zie supra), wat de authenticiteit van dit document erg in twijfel trekt. Bijkomend dient nog te

worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de

taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan**

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Shigal Wa Sheltan (provincie Kunar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk

voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene preciaire socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/7, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.1. van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van artikel 1.A. van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

"Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing is niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd.

De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan niet aannemelijk kan maken.

Deze argumenten overtuigen echter niet.

Verzoeker dient er op te wijzen dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontkrachten. Hij wenst op te merken dat op basis van art 4.1 Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Bovendien stelt UNHCR in haar UNHCR 'Guidelines on international protection' het volgende (eigen onderlijning):

"While in general the burden of proof lies with the person submitting the claim, the obligation to gather and analyse all relevant facts and supporting evidence is shared between the applicant and the decision-maker. This shared responsibility is particular important when the country of origin is experiencing a situation armed violence and conflict as this makes obtaining information and documentation in general – as well as in relation to the individual – more difficult. Persons fleeing such situations are likely to encounter significant problems in giving a detailed account of events indicating a need for international protection or obtaining evidence to substantiate the claim. It is therefore also important that applicants are given the benefit of the doubt, notably in the absence of supporting evidence."

Verzoeker wijst hierbij eveneens op de richtlijnen van de UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof". Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden (eigen onderlijning):

• § 11: "Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed."

- § 12: "The term "benefit of the doubt" is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant. Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true, there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

Vrije vertaling

- § 11: "Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een vordering heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten, en daarom kan worden geloofd."
- § 12: "'De term 'voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager. Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar er volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn, mag er een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerde feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is, mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoekster: dat is het 'voordeel van de twijfel' dat aan de verzoeker wordt gegeven.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker overloopt en weerlegt daarom hieronder de aangehaalde argumenten:

a. Verloop van gebeurtenissen

Verweerder meent dat er enkele bedenkingen geplaatst dienen te worden bij het door verzoeker geschetste verloop van gebeurtenissen.

Zo vindt verweerder het niet aannemelijk dat twee Talibs, nadat zij een aanval hadden uitgevoerd op een nabijgelegen dorp, kwamen uitrusten naast het ouderlijk huis van verzoeker. Verweerder stelde hieromtrent:

"Door vlakbij uw huis te komen uitrusten riskeerden zij met andere woorden opgemerkt te worden door uw familie, wat hen mogelijks in moeilijkheden kon brengen indien jullie hen bijvoorbeeld wensten te verklikken bij de autoriteiten. Daarenboven kwam uw broer slechts zeven of acht maanden eerder om het leven tijdens een gevecht tussen zijn team en de Taliban in de provincie Kunduz waar hij gestationeerd was (CGVS p.18), en had uw familie naast de mislukte aanslag op uw broer dus nog meer dan genoeg redenen om zeker geen voorstander van de Taliban te zijn. Rekening houdend met al deze elementen is het dan ook bijzonder twijfelachtig dat deze twee Talibs ervoor zouden kiezen om zo maar even vlakbij uw ouderlijke huis uit te rusten, wat uw asielmotieven een eerste maal ondermijnt."

Verzoeker kan, met de beste wil, niet begrijpen dat het gegeven dat twee Talibs uitrusten aan zijn ouderlijk huis, zijn aanvraag tot internationale bescherming zou ondermijnen.

Uiteraard is zowel verzoeker als zijn familie geen voorstander van de Taliban, doch gaat verweerder er zomaar van uit dat elke Talib op de hoogte is van de specifieke gezinssituatie van elk gezin in Afghanistan. Wat meer is, is het gegeven dat verweerder er van uit lijkt te gaan dat elke Talib op de hoogte is van elk overlijden dat aan hen toe te wijten is.

In ieder geval is de broer van verzoeker omgekomen in Kunduz, een provincie die ongeveer 500km verwijderd ligt van Kunar.

In deze omstandigheden is het dan ook zeer aanvaardbaar dat de desbetreffende Talibs niet op de hoogte waren van de specifieke gezinssituatie van het huis waar ze per toeval kwamen uitrusten.

In deze omstandigheden is het verder in deze lijn tevens aanvaardbaar dat verzoeker, gelet op de wrok die hij koestert opzichts de Taliban, zich door zijn emoties heeft laten lijden bij het zien van de desbetreffende Talibs.

De denkwijze van verweerder inzake is dan ook totaal foutief en enkel gebaseerd op presumpties die op geen enkele manier gestaafd worden.

Verder in deze verwarrende lijn stelde verweerder:

"In diezelfde context en om dezelfde redenen is het eveneens merkwaardig dat deze Talibanstrijders ook nog water vroegen aan uw neefjes, oftewel de zonen van uw overleden broer (CGVS p.21)."

Dat iets merkwaardig is of niet, doet niet ter zake. Verzoekers verklaringen zijn coherent en hij geeft de feiten weer. Dat de Taliban water vroegen aan zijn neefjes, kan niet aan verzoeker worden verweten en doet geen afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker legt opnieuw de nadruk op het gegeven dat zijn broer omgekomen is in de provincie Kunduz. Zoals hoger reeds aangehaald ligt Kunduz 500km verder dan Kunar. Het is in deze dan ook zeer aanvaardbaar dat de desbetreffende Talibs niet op de hoogte waren van de specifieke gezinssituatie van het huis waar ze even de tijd namen om uit te rusten.

Verzoeker heeft verder tijdens het persoonlijk onderhoud aangegeven dat zijn oudere broer, degene die vermoord is geweest, op zijn werk niet de familienaam SHINWARI gebruikte maar wel de familienaam ZAWAB.³ Dit gegeven werd door verzoeker reeds in het begin van het persoonlijk onderhoud aangegeven, alvorens er vragen werden gesteld over de desbetreffende talibs.

Verweerder heeft op dit punt verder niet doorgevraagd.

Verzoeker wenst tot slot van dit onderdeel te wijzen op stuk 4 waaruit blijkt dat er in zijn regio van herkomst weldegelijk een aanzienlijk aantal talibs aanwezig zijn.

b. Zogenaamde tegenstrijdigheden

Verweerder haalt verder enkele zogenaamde tegenstrijdigheden aan. Deze tegenstrijdigheden zouden onvermijdelijk ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

- Dreigbrief Taliban

Verzoeker ontving een dreigbrief van de Taliban waarin hij bedreigd werd met de dood.

Verweerder betwist de echtheid van de brief.

In ieder geval komt dit type brief overeen met de beschikbare informatie over de werkwijze van de Taliban: "The UN Special Rapporteur, Philip Alston, referred to intimidation by night letters in the report on his mission to Afghanistan in 2009. The Taliban displayed them, for example, by nailing them to a mosque door or in schools and public markets and they contained general directives or threats to the population. Other night letters were individual and sent to a specific address.

According to Alston in 2009, night letters in the east of Afghanistan were more general than in the south where they tended to be more specific towards individuals to instruct them to quit an activity."

Verweerder beweert dat zijn verklaringen omtrent de dreigbrief incoherent met eerdere verklaringen zijn.

Verzoeker gaf een duidelijke en heldere verklaring over de dreigbrief.

Verzoeker wenst te benadrukken dat tijdens het gehoor de brief niet vertaald is.

Verzoeker gaf verder in het verloop van het verhoor meerdere malen gedetailleerde informatie over de dreigbrief die hij ontvangen heeft. Klaarblijkelijk volstonden deze gegevens niet omdat het niet dat ene gegeven was dat verweerder in gedachten had.

Verzoeker wenst nog verder in deze lijn te benadrukken dat uit bovenstaande volgt dat verweerder op dit punt niet doorgevraagd heeft, zodat verzoeker alle onduidelijkheid uit de wereld kon helpen of meer details kon verschaffen. Verweerder blijft in gebreke en weerhoudt enkel en alleen negatieve interpretaties aan het verhoor van verzoeker.

- Gang van zaken dreigbrief Taliban

Verweerder stelt hierover het volgende:

"Een andere opvallende discrepantie is het gegeven dat u bij de DVZ helemaal niet vermeldde dat de Taliban u een brief stuurde (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ), maar bij het CGVS wel plots met een brief van de Taliban op de proppen kwam (CGVS p.15)."

Vooreerst wenst verzoeker te herhalen dat hij bij de DVZ, zoals elke asielzoeker, slechts de mogelijkheid kreeg om een zo kort mogelijk overzicht te geven. Het niet vermelden van de dreigbrief kan hem dan ook bezwaarlijk verweten worden.

Verzoeker heeft verder samenhangende verklaringen inzake de dreigbrief afgelegd.

Verzoeker verdient het voordeel van de twijfel.

c. Bijgebrachte documenten

Verweerder merkt op dat "Bijkomend dient nog te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier".

In tegenstelling tot wat verweerder beweert, zijn de neergelegde documenten wel degelijk authentiek en betrouwbaar. Het CGVS schuift eenvoudigweg cruciale documenten aan de kant zonder een serieuze verantwoording. In zijn algemeenheid verwijzen naar de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten overtuigt niet.

Bovendien aanvaardt verweerder wel een aantal andere Afghaanse documenten: de taskara van verzoeker, de taskara van de broer van verzoeker en de diverse officiële documenten met betrekking tot

de tewerkstelling en het overlijden van de broer van verzoeker. Het gaat niet op om een eigen selectie van documenten eenvoudigweg onbetrouwbaar en gesolliciteerd te noemen.

De dreigbrief van de Taliban komt overeen met verzoekers relaas. Er is dan ook geen reden om dit document niet te aanvaarden.

d. Conclusie

Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd. Verweerder blijft maar beweren dat het verhaal van verzoeker onaannemelijk is zonder werkelijk aan te tonen waarom dit zo is. Verweerder kan niet aan 'cherry picking' doen en de hand van enkele elementen de geloofwaardigheid van verzoeker trachten te ondermijnen. Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging.

Zoals hierboven uiteengezet, zijn de motieven om te besluiten dat verzoeker een ernstige vrees voor vervolging kent, overtuigend. Verweerder zoekt spijkers op laag water, geeft verzoeker absoluut niet het voordeel van de twijfel en kiest steeds voor de meest negatieve interpretatie.

Verzoeker heeft nochtans duidelijke verklaringen afgelegd over de bedreigingen die hij diende te ondergaan.

Verweerder heeft dan ook nagelaten een zorgvuldig onderzoek te voeren. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker is op geen enkel punt diepgaand. Verweerder diende verder door te vragen zodat verzoeker eventuele onduidelijkheden kon uitklaren.

Het feit dat verweerder over een appreciatiemarge beschikt kan haar niet van haar onderzoekplicht ontslaan.

Verzoeker is tot het uiterste gegaan in zijn medewerkingsplicht en heeft alle vragen inhoudelijk beantwoord alsook getracht keer op keer te verklaren waarom hij niet op de hoogte is van bepaalde details.

Doch slaagt verweerder er in om zijn asielverhaal van tafel te vegen door het geven van slechts vijf zeer vage argumenten die neergepend werden op amper twee pagina's.

De bestreden beslissing moet vernietigd worden.

[...]

Verzoeker vreest omwille van zijn specifieke politieke en sociale profiel voor zijn leven. Hij ontving al een dreigbrief van de Taliban waarin hij met de dood werd bedreigd.

Verzoeker is een familielid van iemand die jaar en dag voor het leger gewerkt heeft.

Daarenboven ging verzoeker in tegen de instructies van de Taliban in door hen onrespectueus te behandelen.

De Taliban is zeer sterk aanwezig in de regio en heeft er een grote invloed. Dit blijkt ook uit de houding van de dorpoudsten en verzoekers vader.

Verzoeker ontving reeds een dreigbrief omdat hij enkele Talibs onrespectvol behandeld heeft. Hij werd in de brief met de dood bedreigd.

Verzoeker wenst te wijzen op artikel 48/7 Vw., dat als volgt luidt:

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Hoewel verweerder poogt de dreigbrief als ongeloofwaardig te omschrijven, gaat dit niet op. De brief bevestigt het asielrelaas van verzoeker en is in lijn met de overige overgelegde stukken.

Verzoeker is dus reeds rechtstreeks bedreigd met de dood en dit vormt overeenkomstig art. 48/7 Vw. een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is.

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel van verzoeker is het duidelijk dat er in hoofdzaak van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Derhalve dient hij erkend te worden als vluchteling.

[...]

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Het CGVS heeft in bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Evenwel komt hij tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Gezien verzoeker heeft verklaard dat hij een risico loopt op de dood, dient het CGVS op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in zijn regio.

Bovendien werd er onvoldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dit onderzoek zou immers hebben aangetoond dat er wel degelijke gronden zijn om de subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen.

Mocht verweerder een zorgvuldig onderzoek hebben uitgevoerd, dan was hij op de hoogte van de situatie van verzoekers regio van herkomst, het district Shigal Wa Sheltan in de provincie Kunar.

Verweerder stelt dat er voor asielzoekers uit een groot aantal gebieden wordt geoordeeld dat zij subsidiaire bescherming nodig hebben, als zij hun herkomst aannemelijk maken en als er geen reëel intern vluchtalternatief is. Hij zet ook een redenering uiteen waaruit blijkt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan is achteruit gegaan, dat er regionale verschillen zijn en dat op basis van de algemene situatie geen bescherming kan worden toegekend.

Verzoekers afkomst wordt niet betwist.

De provincie Kunar blijkt een explosieve regio van Afghanistan te zijn. Er is een hoge concentratie van Talibanstrijders. Zij hebben ondertussen in bijzonder prominente positie in de regio verworven.

Er is in de provincie Kunar sprake van bombardementen en aanslagen op burgers. Beweren dat verzoeker als burger geen risico loopt, is onterecht en onzorgvuldig.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het volgende:

"According to Al Jazeera, at least two persons were killed in Asadabad (the capital of Kunar province). Witnesses said that Taliban opened fire at a crowd after a member of the crowd had stabbed a Taliban fighter." 7

En naar:

"Dr. Andrea Chiovenda, adjunct assistant professor of anthropology at Zayed University, told EASO during an interview on 9 November 2021 that the Taliban could not enforce its amnesty, and also mentioned a 'worrisome' situation in Nangarhar with almost daily reports of bodies hanging from trees along the roads, and similar events taking place in Laghman and Kunar."

Verweerder zet dan een bijzonder onduidelijke redenering neer waarin hij op een verwarrende wijze tot conclusie komt dat

"Er kan niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren."

Verweerder stelt wel dat "Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers."

Verweerder geeft aldus onomstotelijk aan dat er weldegelijk nog steeds sprake is van willekeurig burgerslachtoffers.

Toch besluit verweerder hierop dat er geen status van subsidiaire bescherming toegekend dient te worden.

Verzoeker wenst nogmaals de aandacht te vestigen op recente informatie over Kunar en meer het gegeven dat de Taliban weldegelijk aanwezig is in Kunar¹¹:

"A number of foreign terrorist AGEs and fighters operate in Afghanistan. Main groups located in the eastern provinces of Kunar, Nangarhar and Nuristan included Tehrik-e Taliban Pakistan (including a number of loose splinter groups), Jaish-e Momammed and Lashkar-e Tayyiba, which operate under the umbrella of the Afghan Taliban and have been involved in targeted assassinations against government officials and others. There are also several central Asian and Uighur foreign terrorist and militant groups with fighters of Uzbek, Tajik and Turkmen ethnicity which were reported to present a significant threat in

northern areas of Afghanistan, such as Eastern Turkistan Islamic Movement, Islamic Movement of Uzbekistan (also known as Jundullah), Jamaat Ansarullah Tajikistan, Lashkar-e Islam and The Salafist Group."

Uit bovenstaand gegeven volgt dat de Taliban weldegelijk in grote getallen aanwezig is in Kunar.

Ook andere gewapende groeperingen zijn in grote getallen aanwezig in Kunar:

"The ISKP is a Salafi-Jihadist organisation and a UN-designated terrorist organisation with operational ties with local groups [Anti-government elements, 3]. Sources reported that ISKP regained strength in the first quarter of 2021, including through recruitment of disaffected Taliban members and continues to pose a threat to both Afghanistan and the wider region. The core group in Kunar and Nangarhar provinces reportedly retained around 1 500 to 2 200 fighters, while smaller autonomous groups were located in Badakhshan, Kunduz and Sar-e-Pul."

Dit is slechts een voorbeeld van de risicovolle toestand in Kunar.

Wat meer is, is het gegeven dat verweerder zelf aangeeft dat er weldegelijk nog sprake is van willekeurig geweld:

"De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten."

Onbegrijpelijk dat verweerder, gelet op het bovenstaande, toch meent tot de conclusie te moeten komen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de hoge graad van geweld, is het niet overtuigend om te beweren dat er geen sprake is van een situatie waarin verzoeker een groot risico loopt. Verzoeker heeft zijn herkomst aannemelijk gemaakt en er is geen sprake van een reëel intern vluchtalternatief. Derhalve dient in ondergeschikte orde de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden."

2.1. In zijn inventaris der stukken, verwijst verzoeker naar volgende rapporten:

"- EASO Country of Origin Information report Afghanistan Insurgent strategies intimidation and targeted violence against Afghans, 2012

- EASO, Country Guidance: Afghanistan Common analysis and guidance note November 2021, https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf , laatst geraadpleegd op 5 april 2022."

3. Aanvullende nota's

De commissaris-generaal heeft op 9 februari 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, omwille van een incident met twee talibanstrijders nabij zijn ouderlijk huis. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

- (a) er kunnen bedenkingen worden gemaakt bij het geschetste verloop van gebeurtenissen, waarbij (i) het opmerkelijk is dat twee talibanstrijders na een aanval op een nabijgelegen checkpoint eenvoudigweg kwamen uitrusten op de weg langs verzoekers ouderlijk huis; (ii) het onaannemelijk is dat de talibanstrijders zich niet zouden verschuilen, terugkeren naar hun eigen schuilplaats of desnoods onderdak zouden zoeken bij medestanders, temeer omdat de taliban wist dat verzoekers broer voor het leger werkte en waarbij de taliban reeds eerder een aanslag poogde te plegen op deze broer; (iii) door vlakbij verzoekers ouderlijk huis te komen uitrusten, riskeerden de talibanleden opgemerkt te worden door verzoekers familie en te worden verklikt bij de autoriteiten; (iv) verzoekers broer enkele maanden eerder omkwam bij een gevecht tussen de taliban en zijn team in Kunduz, zodat verzoekers familie een bijkomende reden had om geen voorstander te zijn van de taliban en waardoor het tevens opmerkelijk is dat de talibanstrijders om water zouden vragen aan verzoekers neefjes; (v) het is onaannemelijk dat verzoeker op impulsieve wijze de confrontatie aanging met de talibanstrijders, gelet op de algemene reputatie van de taliban en de reeds eerder ondernomen moordpoging op verzoekers broer; (vi) het is eigenaardig dat verzoeker na de confrontatie niet naar zijn ouderlijk huis ging, doch ervoor koos om met zijn vrienden naar het dorp te gaan en pas later tegen de avond naar huis ging, gelet op het gegeven dat verzoeker wist dat de confrontatie mogelijks problemen ging opleveren;
- (b) er is sprake van een aantal tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen, waarbij (i) verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat de taliban hem de volgende dag zei dat hij moest langskomen en verzoeker bij het CGVS verklaarde dat hij dezelfde avond als het incident reeds uit zijn dorp is vertrokken; (ii) verzoeker heeft bij DVZ geen melding gemaakt van de ontvangen dreigbrief; (iii) verzoeker verklaarde bij het CGVS eerst dat hij de dreigbrief de dag ná het incident kreeg, terwijl hij

later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn vader de dreigbrief al had ontvangen toen verzoeker op de avond van het incident weer thuiskwam;

(c) de verklaringen omtrent de gang van zaken na het ontvangst van de dreigbrief zijn onaannemelijk, waarbij (i) het niet logisch is dat verzoekers vader eerst alleen met de maternale ooms ging praten en verzoeker pas na twee uur bij hen riep, waarbij immers kostbare tijd verloren ging om verzoeker zo snel mogelijk uit het dorp weg te krijgen; (ii) desondanks slaagden verzoekers maternale ooms er wel in om verzoekers vertrek vliegensvlug te regelen, wat minstens opmerkelijk is; (iii) verzoeker kan niet precies zeggen wanneer de taliban, na zijn vertrek, nog langskwamen bij zijn ouderlijk huis, waarbij het twijfelachtig is dat de taliban meer dan een jaar na zijn vertrek nog altijd achter hem zouden vragen; (iv) verzoeker legt incoherente verklaringen af omtrent het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, waarbij hij stelt dat dit in de winter was, doch gebaseerd op de reistijd en het indienen van het verzoek om internationale bescherming dit in de late lente/begin zomer moet zijn geweest.

De commissaris-generaal betwist verder de voormalige tewerkstelling van verzoekers broer bij het Afghaanse leger niet, doch stelt dat dit *“echter onvoldoende ernstig is om u louter op basis daarvan de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zoals u zelf immers aangaf werkte uw broer wel zes of zeven jaar voor het leger (CGVS p.11), iets wat geweten was door heel uw familie alsook door de dorpelingen (CGVS p.12), en zelfs door de Taliban aangezien zij enkele maanden voor uw broers overlijden een (mislukte) aanslag op hem pleegden (CGVS p.18-19). Toch hadden u en uw familie nooit eerder persoonlijke problemen gekend met de Taliban (CGVS p.26), en lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen door deze voormalige tewerkstelling van uw broer.”*

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven van de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Verzoeker gaat in op volgende passage in de bestreden beslissing:

“De reden hiervoor is dat er ten eerste enkele bedenkingen gemaakt worden bij het door u geschetste verloop van gebeurtenissen. Zo is het immers opmerkelijk dat twee Talibanstrijders na een aanval op een nabijgelegen checkpoint eenvoudigweg zouden komen uitrusten in uw dorp, meer bepaald op de weg langs uw huis (CGVS p.18). Dat zij zich helemaal niet verscholen, terugkeerden naar hun eigen verblijf- of schuilplaats, of desnoods tijdelijk onderdak zochten bij medestanders, lijkt weinig aannemelijk, zeker daar uw oudere broer H.B. meerdere jaren voor het leger werkte, iets wat bovendien geweten was door de Taliban daar zij zelf ongeveer een jaar eerder een (mislukte) aanslag op uw broer pleegden toen hij naar huis kwam voor een verlovingsfeest (CGVS p.18-19). Door vlakbij uw huis te komen uitrusten riskeerden zij met andere woorden opgemerkt te worden door uw familie, wat hen mogelijks in moeilijkheden kon brengen indien jullie hen bijvoorbeeld wensten te verklikken bij de autoriteiten. Daarenboven kwam uw broer slechts zeven of acht maanden eerder om het leven tijdens een gevecht tussen zijn team en de Taliban in de provincie Kunduz waar hij gestationeerd was (CGVS p.18), en had uw familie naast de mislukte aanslag op uw broer dus nog meer dan genoeg redenen om zeker geen voorstander van de Taliban te zijn. Rekening houdend met al deze elementen is het dan ook bijzonder twijfelachtig dat deze twee Talibs ervoor zouden kiezen om zo maar even vlakbij uw ouderlijke huis uit te rusten, wat uw asielmotieven een eerste maal ondermijnt. In diezelfde context en om dezelfde redenen is het eveneens merkwaardig dat deze Talibanstrijders ook nog water vroegen aan uw neefjes, oftewel de zonen van uw overleden broer (CGVS p.21). Verder is het enigszins bedenkelijk dat u op zeer impulsieve wijze de confrontatie met deze Talibs besloot aan te gaan en hun water weggooide op de grond, en dit zowel gelet op de algemene reputatie van de Taliban als het gegeven dat zij eerder al een (mislukte) aanslag op uw broer pleegden in de regio. Nog eigenaardiger is dat u na deze confrontatie niet naar huis ging – u was tenslotte vlakbij – en geen enkele moeite deed om uw familie eventueel al te verwittigen, maar ervoor koos om met uw vrienden naar het dorp te gaan en pas later die namiddag (tegen de avond) effectief naar huis ging (CGVS p.22). Zoals u zelf aangaf was één van deze twee Talibanstrijders immers erg boos geworden en had hij gezegd dat jullie hier nog over zouden spreken (CGVS p.22), waardoor u met andere woorden wist dat dit u mogelijks problemen ging opleveren. Meer nog, u verklaarde zelf dat het eerder met vele mensen gebeurde dat ze uitgenodigd werden door de Taliban om vragen te gaan beantwoorden en dat zij werden gedood of gestraft en niet terugkeerden (CGVS p.15-16), wat het – zeker in combinatie met het voormalige werk van uw broer en het gegeven dat de Taliban hem viseerde – des

te opvallender maakt dat u enerzijds deze confrontatie aanging en anderzijds hierna nog tot de avond bij uw vrienden bleef rondhangen”.

5.1.6. Waar verzoeker hekelt dat de beoordeling van de commissaris-generaal is gebaseerd op presumpties en een beoordeling van het al dan niet merkwaardig karakter van bepaalde gedragingen, benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, moeten noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Verzoeker voert een gans betoog dat de taliban niet van elke gezinssituatie op de hoogte zijn, dat zij derhalve niet noodzakelijk wisten dat verzoekers broer omkwam bij een gevecht met de taliban en waarbij hij benadrukt dat het gevecht tussen zijn broer en de taliban daarenboven plaatsvond in de provincie Kunduz. De Raad wijst er in deze evenwel op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De onaannemelijkheid van de gang van zaken werd niet louter vastgesteld op grond van de enkele overwegingen die door verzoeker thans worden uitvergroot. Het is op grond van het geheel aan vaststellingen, die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen. Losstaand van de exacte kennis van de gezinssituatie van verzoeker, werd er tevens op gewezen dat het onaannemelijk is dat de taliban zich, helemaal niet zouden verschuilen, niet zouden terugkeren naar hun eigen verblijf- of schuilplaats, of desnoods tijdelijk onderdak zouden zoeken bij gekende medestanders. Dit geldt te meer daar de taliban net een aanval hadden gepleegd op het grootste checkpoint van het Shigal district, dat van het leger en de politie tezamen was en van waaruit bijna het hele district werd gecontroleerd. Er werd in de bestreden beslissing bovendien ook op gewezen dat de verzoeker zelf verklaarde dat de taliban wist dat zijn broer jarenlang bij het leger werkte, zodat de taliban zeker geen reden had om aan te nemen dat verzoekers gezin talibangezind zouden zijn en hen derhalve niet zouden verklikken bij de Afghaanse autoriteiten. In dezelfde context zouden de taliban een risico op verklikking lopen door water te vragen aan kinderen, los van de vraag of zij wisten dat dit de kinderen betroffen van een door de taliban gedode man. Er werd tevens gewezen op het onaannemelijke gedrag van verzoeker, waarbij het vooreerst bedenkelijk is dat verzoeker dermate impulsief de confrontatie zou aangaan met de talibanstrijders, gelet op hun reputatie en de eerder ondernomen aanslag op verzoekers broer in de regio en het bovendien merkwaardig is dat verzoeker na de confrontatie nog met zijn vrienden naar het dorp ging, in plaats van naar huis. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat het geheel van deze omstandigheden, de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas ondergraaft.

5.1.7. De Raad treedt de commissaris-generaal bovendien verder bij, waar hij stelt dat de in de bestreden beslissing vernoemde tegenstrijdigheden, omissies en incoherenties de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas verder ondergraven. Verzoeker kan er niet aan voorbijgaan dat zijn verklaringen inzake de ontvangen dreigbrief niet coherent zijn, waarbij hij ten overstaan van DVZ het bestaan van deze brief niet heeft vermeld en verzoeker bovendien ten overstaan van het CGVS in éénzelfde persoonlijk onderhoud afwijkende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het tijdstip van het ontvangen van deze brief, zijnde op dezelfde dag van de confrontatie tegenover de volgende dag. Dat het interview bij DVZ slechts kort is, verklaart niet waarom verzoeker de dreigbrief niet vermeldde. De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij of zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn of haar aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ. *In casu* stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker bij DVZ geen melding maakte van de dreigbrief, waarbij deze dreigbrief bezwaarlijk kan worden weggezet als een louter detail in verzoekers vluchtrelaas. Het ontvangst van deze dreigbrief betreft immers de aanleiding van verzoekers ingrijpende beslissing om zijn herkomstland te verlaten, zodat mag worden verwacht dat verzoeker hiervan reeds melding zou maken bij DVZ. Bovendien dient de Raad vast te stellen dat verzoeker ook geen afdoende verklaring kan verschaffen voor de vastgestelde tegenstrijdigheid bij het persoonlijk onderhoud, inzake het tijdstip van het ontvangst van de dreigbrief. Opnieuw dient te worden benadrukt dat deze tegenstrijdigheid handelt omtrent één van de belangrijkste gebeurtenissen in verzoekers vluchtrelaas, zodat dit ernstig afbreuk doet

aan de geloofwaardigheid ervan. De tegenstrijdigheden inzake het ontvangst van de dreigbrief, zetten tevens de verklaringen omtrent het tijdstip van verzoekers vertrek uit Afghanistan – zijnde op dezelfde dag als de confrontatie, dan wel de volgende dag – op losse schroeven. Door verder te benadrukken dat het gebruik van dreigbrieven overeenstemt met de beschikbare informatie over de werkwijze van de taliban, te benadrukken dat de dreigbrief niet werd vertaald en te poneren dat hij een duidelijke en heldere verklaring over de dreigbrief gaf, brengt hij bovenstaande vaststellingen niet aan het wankelen.

5.1.8. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij, in zijn beoordeling dat de gang van zaken nadat verzoekers vader de dreigbrief zou hebben ontvangen, weinig aannemelijk is. Er wordt terecht op gewezen dat het niet logisch is dat verzoekers vader eerst alleen met de maternale ooms ging praten en verzoeker pas na twee uur bij hen riep, waarbij immers kostbare tijd verloren ging om verzoeker zo snel mogelijk uit het dorp weg te krijgen; dat desondanks verzoekers maternale ooms er wel in slaagden om verzoekers vertrek vliegensvlug te regelen; dat verzoeker niet precies kan zeggen wanneer de taliban, na zijn vertrek, nog langskwamen bij zijn ouderlijk huis, waarbij het twijfelachtig is dat de taliban meer dan een jaar na zijn vertrek nog altijd achter hem zouden vragen en dat verzoeker incoherente verklaringen aflegt omtrent het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan, waarbij hij stelt dat dit in de winter was, doch gebaseerd op de reistijd en het indienen van het verzoek om internationale bescherming dit in de late lente/begin zomer moet zijn geweest. Deze overwegingen zijn pertinent, waarbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiertegen geen ernstig verweer voert in zijn verzoekschrift.

5.1.9. Wat betreft de tewerkstelling van verzoekers broer bij het Afghaanse leger, laat verzoeker de beoordeling van de commissaris-generaal dat deze tewerkstelling *“echter onvoldoende ernstig is om u louter op basis daarvan de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zoals u zelf immers aangaf werkte uw broer wel zes of zeven jaar voor het leger (CGVS p.11), iets wat geweten was door heel uw familie alsook door de dorpelingen (CGVS p.12), en zelfs door de Taliban aangezien zij enkele maanden voor uw broers overlijden een (mislukte) aanslag op hem pleegden (CGVS p.18-19). Toch hadden u en uw familie nooit eerder persoonlijke problemen gekend met de Taliban (CGVS p.26), en lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen door deze voormalige tewerkstelling van uw broer”* volstrekt onbesproken. De Raad merkt in deze op dat uit de Guidance note van januari 2023 blijkt dat familieleden van ex-medewerkers van het Afghaans leger weliswaar een vrees voor vervolging of ernstige schade kunnen lopen, bijvoorbeeld in de context van een zoektocht door de taliban naar het familielid dat bij het leger werkte (*EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*, p. 54-55), doch dat verzoeker geen concrete elementen aandraagt, die – in het licht van de door de commissaris-generaal gemaakte beoordeling – een indicatie vormen dat hij een persoonlijke vervolgingsvrees dient te koesteren, omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer, die omkwam bij gevechten tussen het leger en de taliban.

5.1.10. Wat betreft de neergelegde documenten, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij als volgt stelt: *“Het enige document dat verband houdt met de door u voorgehouden asielmotieven is de brief van de Taliban. Zoals eerder echter werd besproken vermeldde u een dergelijke brief helemaal niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken, en legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u die brief ontving (zie supra), wat de authenticiteit van dit document erg in twijfel trekt. Bijkomend dient nog te worden vermeld dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten sowieso bijzonder relatief is, daar zij makkelijk op niet-reguliere wijze kunnen verkregen worden, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten kunnen vaak niet van echte worden onderscheiden, ook niet door gedegen experts. Dit blijkt uit objectieve informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier”*.

Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714). *In casu*, is er in Afghanistan sprake van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde Afghaanse taskara kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht (zie AD, map “Landeninformatie”, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en

documentenfraude" van 14 januari 2021 (update)). De commissaris-generaal wees bovendien terecht op de tegenstrijdige verklaringen, die verzoeker aflegde omtrent de dreigbrief, wat de bewijswaarde van deze dreigbrief nog meer ondergraaft. De loutere overtuiging van verzoeker dat de dreigbrief overeenkomst met zijn relaas, volstaat niet (zie *supra*). Waar verzoeker de commissaris-generaal nog beticht van "*cherry picking*", waarbij hij de taskara's en de diverse werkdocumenten van verzoekers broer wel weerhoudt, doet verzoeker hiermee evenmin afbreuk aan de voorgaande vaststellingen. In tegenstelling tot de verklaringen omtrent de dreigbrief, heeft verzoeker omtrent de tewerkstelling van zijn broer zo wel coherente en aannemelijke verklaringen afgelegd.

5.1.11. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. In de mate dat verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu*, moet worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht, terwijl van hem minstens kan worden verwacht dat hij een coherent en waarachtig relaas aanbrengt. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken

5.1.12. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. De loutere overtuiging van verzoeker dat de commissaris-generaal telkens van de meest nadelige interpretatie uitgaat, maakt verder nog niet dat dit zo is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan zo geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Evenmin kan worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud onvoldoende diepgaand zou zijn.

5.1.13. De documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel van de bevindingen voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.14. De Raad merkt op dat verzoeker nergens doorheen zijn procedure om internationale bescherming melding heeft gemaakt van een vrees voor vervolging, of een risico op ernstige schade, op grond van zijn verblijf in het Westen. Ook in het verzoekschrift wordt hiervan geen melding gemaakt. In zoverre verzoekers raadsman ter terechtzitting voor het eerst melding maakt van een vrees voor vervolging omwille van het verblijf in het Westen, wijst de Raad op het volgende:

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door de commissaris-generaal ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische

redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen,

de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.1.15. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geïsoleerd/vervolgd. Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar zijn verblijf in het Westen, waarbij deze loutere verwijzing de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken

5.1.16. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering. Aldus is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig

5.2.17. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan

overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.4. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van

het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.6. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.7. Verzoeker beperkt zich ertoe te benadrukken dat er veel talibanstrijders aanwezig zijn in zijn regio van herkomst, wat – gelet op de algemene machtsovername van de taliban – logischerwijze niet ter betwisting staat en waarmee ook rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Ook de aanwezigheid van ISKP wordt niet betwist. De burgerslachtoffers, die op heden nog steeds te betreuren vallen, werden tevens mee betrokken bij de veiligheidsbeoordeling. Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan, die een andere beoordeling van de veiligheidssituatie toelaat. Evenmin draagt verzoeker persoonlijke elementen aan, op grond waarvan alsnog kan worden besloten dat hij, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

5.2.8. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak

terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES